

POSTANOWIENIE

Dnia 9 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Kołodziejski

w sprawie **X. Y.**

oskarżonego o czyn z art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 216 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 9 maja 2023 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w Z.

zawartego w postanowieniu z dnia 17 marca 2023 r., sygn. akt II K [...],

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości,

na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**przekazać sprawę Sądu Rejonowego w Z. o sygn. akt II K [...]
do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Chełmie.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Z. wystąpił w inicjatywę przekazania sprawy II K [...] innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości (art. 37 k.p.k.). W uzasadnieniu postanowienia z dnia 17 marca 2023 r. podniósł, że oskarżonym w przedmiotowym postępowaniu jest X. Y., który wykonuje obowiązki kuratora sądowego Zespołu Kuratorskiej Służby Sądowej przy Sądzie Rejonowym w Z. W ocenie występującego z wnioskiem, tego rodzaju sytuacja może stwarzać, zarówno u stron, jak i u postronnego obserwatora, przekonanie o braku warunków do rozpoznania sprawy w ww. sądzie w sposób obiektywny.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek sądu miejscowo właściwego do rozpoznania sprawy zasługiwał na uwzględnienie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie podkreślano, że przesłanka „dobra wymiaru sprawiedliwości”, która stanowi podstawę wystąpienia z wnioskiem określonym w art. 37 k.p.k., winna znaleźć zastosowanie w tych sytuacjach, w których istnieje zagrożenie realnego wpływu na swobodę orzekania lub stworzenia w opinii publicznej uzasadnionego (nawet jeśli jest ono obiektywnie nieprawdziwe) przekonania o braku warunków do rozpoznania sprawy przez sąd miejscowo właściwy w sposób bezstronny (*vide* postanowienie SN z dnia 26 maja 2022 r., III KO 57/22, LEX nr 3391672; postanowienie SN z dnia 29 grudnia 2021 r., IV KO 163/21, LEX nr 3322287; postanowienie SN z dnia 17 października 2019 r., IV KO 89/19, LEX nr 3275555; postanowienie SN z dnia 21 kwietnia 2016 r., V KO 28/16, LEX nr 2021679; postanowienie SN z dnia 12 czerwca 2003 r., IV KO 15/03, OSNwSK 2003, nr 1, poz. 1288; postanowienie SN z dnia 5 stycznia 2001 r., III KO 20/02, OSNwSK 2003, nr 1, poz. 853; postanowienie SN z dnia 10 grudnia 1999 r., III KO 98/99, LEX nr 39430; postanowienie SN z dnia 13 lipca 1995 r., III KO 34/95, OSNKW 1995, nr 9-10, poz. 68).

Z taką też sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie. Zauważyć należy, że oskarżony pełni w sądzie właściwym do rozpoznania sprawy służbę jako kurator, co siłą rzeczy łączy się z utrzymywaniem przez niego kontaktów zawodowych z sędziami tego sądu. Ponadto jak wynika z zalegających w aktach sprawy oświadczeń sędziów złożonych w trybie art. 42 § 3 k.p.k., część z nich utrzymuje także kontakty towarzyskie z oskarżonym, co legło u podstaw wyłączenia ich od rozpoznania niniejszej sprawy postanowieniem Sądu Rejonowego w Z. z dnia 21 lutego 2023 r. Powyższe okoliczności mogą rodzić, zarówno u oskarżyciela prywatnego, jak i u przeciętnego obserwatora procesu, uzasadnione wątpliwości co do wystarczającego obiektywizmu do rozpoznania przedmiotowej sprawy przez sędziów Sądu Rejonowego w Z. (podobnie zob. postanowienie SN z dnia 17 sierpnia 2004 r., V KO 49/04, LEX nr 1619531; postanowienie SN z dnia 15 czerwca 2007 r., IV KO 34/07, OSNwSK 2007, nr 1, poz. 1335; postanowienie SN z dnia 27 lutego 2020 r., IV KO 17/20, LEX nr 3170547). Zatem zastosowanie instytucji właściwości z delegacji z art. 37 k.p.k. jest w pełni uzasadnione.

Mając powyższe okoliczności na względzie, Sąd Najwyższy przekazał przedmiotową sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, tj. Sądowi Rejonowemu w Chełmie, a zatem sąsiadującemu z sądem miejscowo właściwym, lecz położonym w innym okręgu.